

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH – LADISLAVA KYPTOVÁ

Paní Ladislava Kypťová se narodila 4. května 1941. Jako jednu z prvních vzpomínek na dětství si paní Kypťová vybavila smutnou událost, kterou byl psárský masakr na konci druhé světové války, tehdy jí byly pouhé 4 roky. Němci zabíjeli muže v Psárech kvůli tomu, že jim do cesty pokáceli stromy. Místní tak chtěli zabránit průjezdu německých vojáků do Prahy. Když se o brutálním chování Němců dozvěděli vesničané ve vedlejší Libři, kde žila paní Kypťová, rychle raději zábrany odebrali.

Paní Kypťová, i když Libří projížděli Němci, žádného pořádně neviděla. Až na jednu výjimku, když ho viděla zezadu. Tehdy se schovávala před Němci spolu s ostatními lidmi z Libře v krechtu. Babička však musela jít domů nakrmit zvěř, jelikož se občané báli, aby se babičce nic nestalo, řekli jí ať si sebou vezme dítě, že babičce s dítětem neublíží. Tak šla malá paní Kypťová s babičkou nakrmit zvěř a u dveří, u sousedů, uviděla Němce zezadu jak bouchal na dveře. Neviděla ho lépe, protože jí babička řekla ať se na něho nekouká. Když se vrátily do krechtu, babička ji naučila různé modlitby, měla se modlit za to, aby Němci, co nejdříve z vesnice odjeli, a nikomu z místních neublížili. Poté přijela Rudá armáda. Nosily vojákům s maminkou jídlo.

Pár let po válce začala paní Kypťová navštěvovat místní základní školu, kde byla tzv. jednotřídka. Během vyučování proto měli často spíše jen samostatnou práci. Vždy se učili do čtyř odpoledne, až na čtvrtek a sobotu.

Jako malá neměla příliš mnoho hraček. Hrály si s dětmi často venku, například s hlínou. S kamarády si hráli, že uplácávali dort z hlíny a kluci dělali, že jim to chutná. Panenku nesměla brát ven, aby ji nezničila, proto si s kamarádkami hrály s polínky jako panenkami, dělaly jim šaty z listí. S kluky si hráli na vojáky.

Ve vesnici se slavily různé svátky. Například na 1. máje byl vždy průvod z Písnice. Pak slavili mistra Jana Husa tím, že se chodilo zapalovat hranice. Vždy měl starosta proslov, dále se pak zpívalo a děti i recitovaly.

Na dovolenou s rodiči nejezdila, nebylo kdy. V zemědělství bylo stále moc práce.

Lákali ji do členství v komunistické straně, když dosáhla plnoletosti. Využila radu od svého otce, řekla, že se na to necítí.

Co se týče jejího studia, vyučila se dámskou krejčovou, poté co ji maminka, tetička a babička přemlouvaly. Ačkoliv nám paní Kypťová během rozhovoru sdělila, že se chtěla stát knihovnicí. Dámskou krejčovou dělala jen pár let, brzy si dodělala vzdělání, aby mohla pracovat jako sekretářka v kanceláři.

V roce 1964 se vdala za Jaroslava Kypťu. O rok později se jim narodil syn Jan.

Během srpnových událostí 1968 byla na mateřské dovolené s malým synkem. Tanky jely přes Libeň na Lešany, s manželem je sledovali z okna – bydleli v přestavěném domě v Libři u silnice. Napočítal přes 50 tanků, jeden tank spadl ze srázu, když jel serpentýnami. Všude v okolí lidé sundali směrovky, aby vojáci bloudili. Manžel Jaroslav pracoval v Modřanech, vyprávěl jak se s kolegy šli podívat blíž k tankům a vojáci na ně hned mířili. Tehdy byl Ladislavův tatínek v Thomayerově nemocnici, jela ho proto navštívit, autobusy normálně jezdily. Velmi se bála, lidi mluvili o tom, jak vojáci střílejí na lidi, ať hlavně před nimi neutíká. Když míjela okupanty v tancích, velmi se bála, vzpomněla si na Němce v květnu 1945, když šly s babičkou krmit zvířata, také se jim proto nedívala do očí...

Na počátku 70. let se manželům Kypťovým narodila dcera Radka (1972), o 6 let později se s manželem rozvedli.

Během 80. let pracovala jako sekretářka v závodě Směr (výroba obalů na mléko). Listopad 1989 uvítala s nadšením.

V 90. letech se starala o nemocného pana Josefa Kutnohorského, který byl dědečkem její snachy Ivy (tedy manželky Jana). Josef Kutnohorský se narodil 22. června 1906 v Bakově, tatínek padl během 1. světové války. Vyučil se knihařem a pracoval v Praze. Byl komunistou, během II. světové války se zapojil do odboje. V roce 1941 zatčen gestapem, vězněn nejprve v Praze, 3. října 1941 byl odvezen do koncentračního tábora v Mauthausenu. Dostal vězeňské číslo 2283. Pracoval i zde jako knihař a písař. V květnu 1945 se dočkal osvobození.

Také po válce dělal knihaře, později správce rekreačního střediska. Nejprve bydlel v bytě v Nuslích s dcerou Radkou, která v Praze studovala vysokou školu. Zde psal své paměti z Mauthausenu, také se pravidelně scházel s přeživšími spoluvězni „pátečníci“. Zemřel v polovině 90. let na tuberkulosu, následek věznění.

Paní Kypťová si užívá důchodu a vnoučat, bydlí celý život v rodném domě. Ráda čte a věnuje se zahrádkaření.

